

Et hovedelement i direktivet er bestemmelserne om informationspligt. Den erhvervsdrivende skal i god tid, inden der indgås en aftale, give forbrugeren oplysning om bl.a. den erhvervsdrivendes identitet, den pågældende vares eller tjenesteydelses væsentligste egenskaber, varens eller tjenesteydelses pris, eventuelle særlige leveringsomkostninger, betalingsmåden, leveringsbetingelserne, hvorvidt der er fortrydelsesret, og om hvor længe den erhvervsdrivendes tilbud gælder.

Efter aftalens indgåelse skal forbrugeren have en bekræftelse af hovedparten af de oplysninger, der skal gives inden aftalens indgåelse. Denne bekræftelse skal gives på papir eller på et andet varigt medium, der er til forbrugerenes rådighed. Forbrugeren skal desuden have skriftlig oplysning om vilkårene for og fremgangsmåden ved brug af fortrydelsesretten samt oplysning om en fysisk adresse, hvor forbrugeren kan henvende sig med eventuelle klager, om eventuelle garantier og eftersalgsservice og om vilkårene for at opsiges aftalen i tilfælde, hvor denne gælder indtil videre eller i mere end 1 år.

Et andet hovedelement i direktivet er bestemmelserne om fortrydelsesret. Der skal ved fjernsalg gælde en generel fortrydelsesret, dog med en række undtagelser og begrænsninger. Bl.a. ophører fortrydelsesretten ved tjenesteydelser, når udførelsen af tjenesteydelsen er påbegyndt med forbrugerenes samtykke.

Fortrydelsesfristen er efter direktivet mindst 7 hverdage. Fristen begynder for varers vedkommende som udgangspunkt at løbe fra den dag, varerne overgives til forbrugeren. Ved fjernsalg af (ikke-finansielle) tjenesteydelser begynder fristen som udgangspunkt at løbe fra den dag, aftalen indgås. I begge tilfælde begynder fristen dog tidligst at løbe fra den dag, den erhvervsdrivende opfylder sin pligt til at give visse oplysninger skriftligt eller på et andet varigt medium, jf. ovenfor. Fortrydelsesretten ophører dog senest 3 måneder efter overgivelsen af varen, henholdsvis efter aftalens indgåelse.

Det skal efter direktivet være gratis at træde tilbage fra en aftale, bortset fra, at forbrugeren kan pålægges at betale de direkte udgifter ved tilbagelevering af varer.

Det generelle fjernsalgsdirektiv er gennemført i dansk ret ved lov nr. 442 af 31. maj 2000, jf. Folketingstidende 1999/2000, tillæg A, s. 5929 f.

Direktivet er optrykt som *bilag 4* til lovforslaget.

2.3.3. Dørsalgsdirektivet.

På samme måde som det generelle fjernsalgsdirektiv, jf. ovenfor, er dørsalgsdirektivet (Rådets direktiv

85/577/EØF af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted) et minimumsharmoniseringsdirektiv, således at medlemsstaterne kan opretholde eller indføre bestemmelser, der giver forbrugeren en bedre beskyttelse, end hvad der følger af direktivet.

Direktivet indeholder bl.a. regler om fortrydelsesret for forbrugeren ved visse aftaler indgået uden for fast forretningssted.

Dørsalgsdirektivet gælder for aftaler om køb af varer eller levering af tjenesteydelser, når aftalen er indgået, eller forbrugeren har fremsat tilbud, uden for den erhvervsdrivendes faste forretningssted under en af følgende omstændigheder:

- 1) under en udflugt arrangeret af den erhvervsdrivende eller
- 2) under den erhvervsdrivendes besøg hos forbrugeren eller en anden forbruger eller på forbrugerenes arbejdsplads, hvis besøget ikke sker efter udtrykkelig anmodning fra forbrugeren.

Direktivet gælder også i relation til aftaler om andre varer mv. end den, i anledning af hvilken forbrugeren har anmodet om den erhvervsdrivendes besøg, medmindre forbrugeren vidste eller med rimelighed kunne vide, at leveringen af denne anden vare eller tjenesteydelse er en del af den erhvervsdrivendes handels- eller erhvervsvirksomhed, jf. artikel 1, stk. 2.

Medlemsstaterne kan dog efter direktivets artikel 3, stk. 3, undlade at gøre direktivet anvendeligt på aftaler om levering af varer eller tjenesteydelser, der er direkte forbundet med den vare eller tjenesteydelse, i anledning af hvilken forbrugeren har anmodet om den erhvervsdrivendes besøg.

Undtaget fra direktivets anvendelsesområde er bl.a. forsikringsaftaler og aftaler vedrørende værdipapirer.

Efter direktivet er der pligt til at indføre en fortrydelsesret på mindst 7 dage for de aftaler, der er omfattet af direktivet, jf. artikel 5, stk. 1.

Den erhvervsdrivende skal give forbrugeren skriftlig oplysning om fortrydelsesretten og om navn og adresse på den person, over for hvem fortrydelsesretten kan udøves. Oplysningerne skal gives senest samtidig med aftalens indgåelse, jf. nærmere direktivets artikel 4.

Fortrydelsesfristen regnes fra det tidspunkt, hvor forbrugeren har modtaget oplysningerne om fortrydelsesret mv.

Dørsalgsdirektivet er gennemført i dansk ret ved lov nr. 862 af 23. december 1987 om ændring af forbruger aftaleloven, jf. Folketingstidende 1987/88, tillæg A, sp. 485 ff.

Direktivet er optrykt som *bilag 5* til lovforslaget.